

Het verhaal van

Anouska

"Ik heb van veel dingen afscheid moeten nemen. Dingen die ik niet meer kan noem ik: 'in mijn vorige leven'.."

Anouska is 3 jaar geleden verhuisd vanuit de Meern naar Zandvoort. Getrouwd en moeder van 2 kinderen die inmiddels op zichzelf wonen. We ontmoeten elkaar in haar woning waar ze ondersteuning krijgt van Nieuw Unicum. Ik kijk mijn ogen uit! Om me heen is alles mooier, bezielder en vrolijker gemaakt. Overal zie ik stukjes van haar leven in foto's en kunstwerkjes en bloemen die ze zelf gemaakt heeft: alles heeft een verhaal in haar woning.

Anouska heeft MS. Elke dag wordt ze wakker en denkt ze dat ze alles kan, effe dit en effe dat. Dit patroon past zich niet aan aan haar fysieke toestand. Ze runde een naaimachinewinkel in Leiden met veel vestigingen en deed de etalages. Daarna werd ze gevraagd om Husqvarna te vertegenwoordigen en reisde ze het land door voor demonstraties van de nieuwste modellen. 28 jaar geleden werd ze ziek, ze was vreselijk vermoeid en kreeg allerlei klachten. Later bleek dat ze MS heeft: een aandoening in de hersenen die bv. je geheugen en concentratie kan aantasten en waardoor je allerlei klachten krijgt zoals ook problemen met bewegen en ernstige vermoeidheid.

"Anouska: "Ik ben eigenlijk een sportmens: duiken, surfen, zeilen... Ik heb het allemaal fanatiek gedaan! Ik heb van veel dingen afscheid moeten nemen. Dingen die ik niet meer kan noem ik: 'in mijn vorige leven' (i.p.v. 'dat kan ik niet') dat geeft me kracht... zo heb ik veel mantra's."

"Toen ik hier kwam begon ik met 80 dagen lockdown vanwege Covid. Dit is een traumatische tijd geweest voor me, mijn gezin is mijn fundering. Ik zit hier altijd in mijn bubbel, als het me allemaal teveel wordt maak ik bloemen. Ik wilde nu na drie jaar graag iets doen buiten dit huis, hier binnen gaat het altijd over ziek zijn en gemopper... Ik ging naar de Blauwe Tram en werd geïnformeerd over wat er te doen is; koffie, biljarten, schilderen, nuttige steken... Dat laatste dat vond ik interessant! Een naaigroepje waar mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt leren naaien op de naaimachine. De mevrouw zei dat het vol zit en er een wachtlijst is ... maar het liet me niet los en ik heb toch de moed gehad om te gaan kijken op een woensdagochtend."

*"Dat vond ik interessant!
Een naaigroepje waar
mensen met een afstand tot
de arbeidsmarkt leren
naaien op de naaimachine."*

“Mijn werk- en korte termijn geheugen zijn aangetast maar mijn kennis van vroeger is nog in tact. Ik weet heel erg veel van naaimachines en het gebruik van alle onderdelen die daarbij komen: de verschillende voetjes en steken bijvoorbeeld en wat je daarmee kan doen. Ik gaf workshops wanneer mensen bij mij een naaimachine of lockmachine kochten en heb geleerd om de kennis op een leuke manier over te brengen”

Toen Anouska kwam kijken bij nuttige steken was ze direct heel erg open over haar MS. Ze wilde geen naailes maar haar kennis delen met de deelnemers. Niet als vrijwilliger, gewoon als deelnemer waardoor ze geen druk zou ervaren en het niet erg is als het haar een keertje niet lukt om te komen. Ik zei 's middags tegen mijn collega: ‘er is een engel uit de hemel gevallen, zij is precies wat we nodig hadden!’... en, inmiddels een half jaar later begrijp ik niet hoe we het al die jaren zonder haar gedaan hebben!

*"Ik heb het gevoel dat ik andere mensen
verder kan helpen en mijn kennis kan
overdragen. Meestal merk ik ook dat het dan
beter met me gaat. Het geeft me zoveel meer
dan ik verwacht had! “*

“Ik wil heel graag dat de deelnemers vertrouwen krijgen in de machines. Ik geef mensen graag de ruimte en wil dat ze zich comfortabel voelen bij mij. We zijn een leuk team met de andere vrijwilligers: de een weet veel van patronen en ik dan weer van de machines, zo vullen we elkaar aan!”

“Het is een hele soepele setting. Iedereen is in zijn eigen tempo bezig, er is geen druk. Het gaat om het proces. We praten vaak met handen en voeten, lichaamstaal en een vriendelijke blik. Dit is heel relativerend ook in mijn situatie. Omdat ik op heel veel vlakken al vastloop in het leven is het heel fijn om op woensdag naar mijn clubje te gaan en het gevoel te hebben dat ik andere mensen verder kan helpen en mijn kennis kan overdragen. Meestal merk ik ook dat het dan beter met me gaat. Het geeft me zoveel meer dan ik verwacht had! “

Anouska